

Lust ik niet!

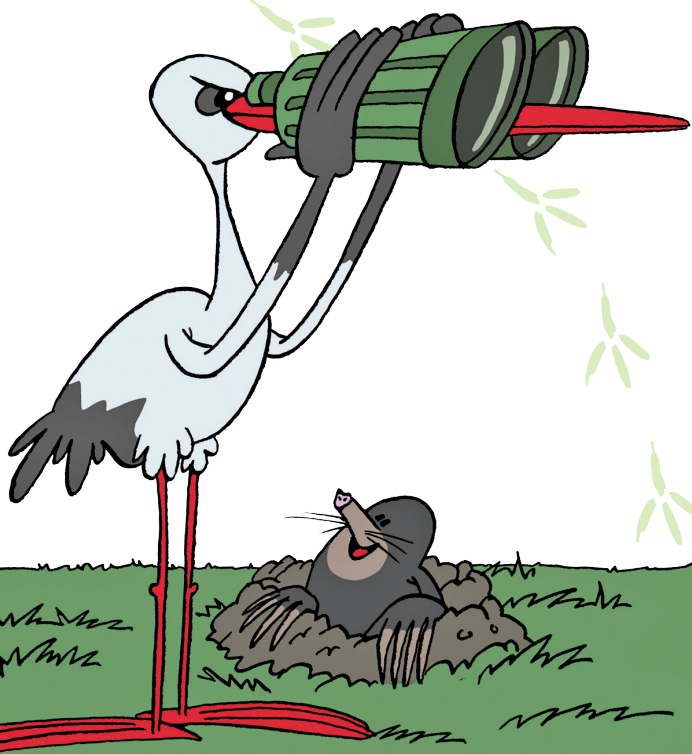
Tekst: Marisa Stoffers
illustraties: Gert-Jan Bos

1

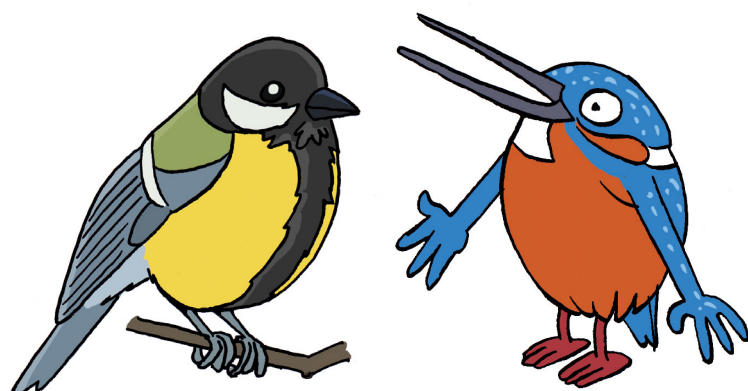
Isa de ijsvogel was pas vier weken oud. Haar veren glommen en glansden. En ze kon al goed vliegen. 'Vandaag,' zei ze tegen zichzelf, 'vandaag is een goede dag om een huis voor mezelf te zoeken.' 'Maar eerst wat eten. Want ik heb zo'n verschrikkelijke honger.' Dus ze ging op pad.

'Ooievaar! Ooievaar!' riep Isa de ijsvogel, 'wat doe je daar?'
'Ssshht!' zei de ooievaar, 'ik loer naar een kikker.'
'Een kikker?' vroeg Isa, 'kun je dat eten?'
'Wacht maar af,' zei de ooievaar zacht, en hij ging verder met loeren.
De kleine ijsvogel zat stilletjes te wachten. En te wachten. En te wachten.
En toen opeens: Pats!
Ooievaar had beet. Kleine kikkerpootjes staken links en rechts uit zijn snavel.
'Mag ik ook? Mag ik ook?' vroeg Isa. Ze fladderde op en neer.
Ooievaar knikte en gaf haar een glibberig kikkerbilletje.
Isa nam een klein hapje en knabbelde. Maar het gladde billetje gleed zo uit haar bek.
'Bah! Dat lust ik niet!' zei ze. En ze gaf het snel terug aan de ooievaar.

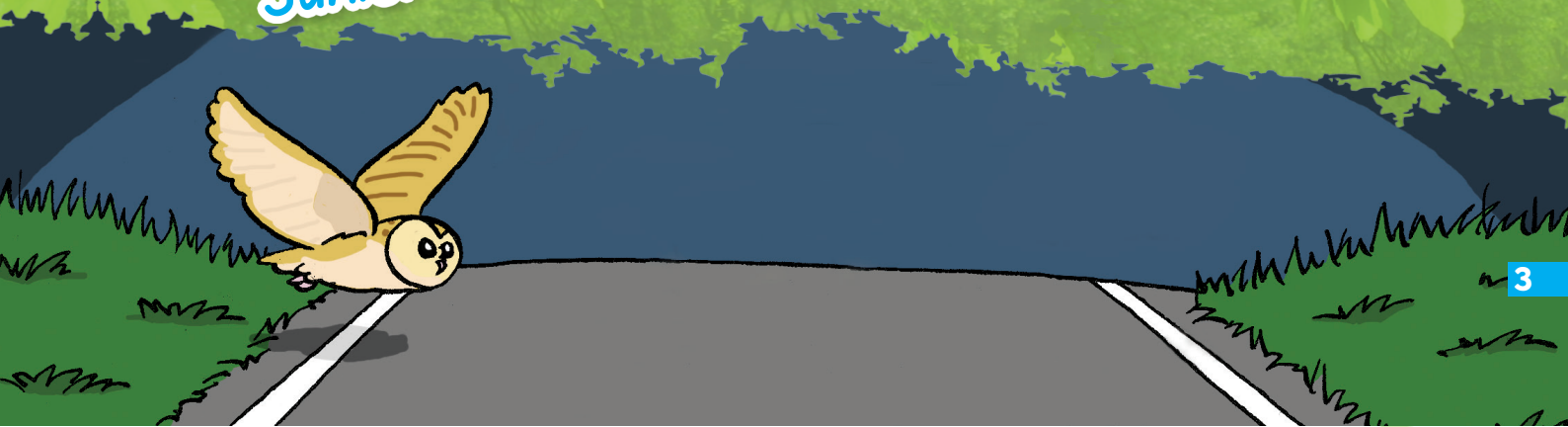
Daarna vloog Isa de ijsvogel naar een wei met oude wilgen. Op eentje zat een steenuil.
'Uil wat eet jij?' vroeg Isa.
Met zijn grote gele ogen keek de steenuil Isa aan.
'Wat?' vroeg hij nors.
'Wat je eet,' vroeg Isa.
'Alles,' snauwde de steenuil. Hij vloog op en greep een kever van de grond.
Isa fluisterde: 'Ik heb best een beetje trek.'
Ze hoopte maar dat de uil haar niet te brutaal vond.
'Hier!' Hij gooide de kever naar haar toe.
'Ik heb zelf toch liever een groter beest.'
Isa hapte. De kever kraakte in haar bek.
'leuw!' riep ze, en spuugde het uit.
De steenuil keek boos van Isa naar de kever.
'Wat eet je nog meer?' vroeg ze voorzichtig.
'Wormen, muizen én kleine vogeltjes,' bromde hij, 'zoals jij!'
Isa dook ineen. Ijsvogels? dacht ze en ze ging er snel vandoor.

Geschrokken ging Isa de ijsvogel in een boom zitten. Uit haar kleine kraaloogjes liepen grote tranen. Na een tijdje landde een koolmees naast haar op de tak.
'Waarom huil je?' vroeg ze.
'Ik heb zo'n honger,' zei Isa, 'Maar ik weet niet wat ijsvogels lusten.'

'Weet je wat ik denk?' zei de koolmees, 'Jij moet rupsen eten. Daar groei je van.'
Meteen vloog ze weg en ving een rups.
'Lekker!' riep Isa en ze deed haar bek open.
Maar de rups verdween niet in Isa's keel.
De rups kronkelde en kronkelde en wikkelde zich om Isa's snavel.
'Je snavel is te lang,' zei de koolmees.
'Ijsvogels eten vast geen rupsen.'
'Bawhrr' mompelde Isa. Want praten lukte niet goed met een rups om haar snavel.

3

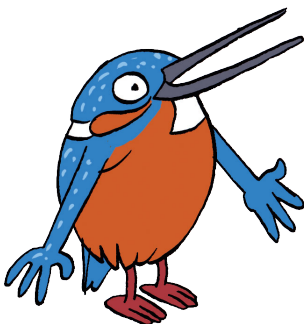
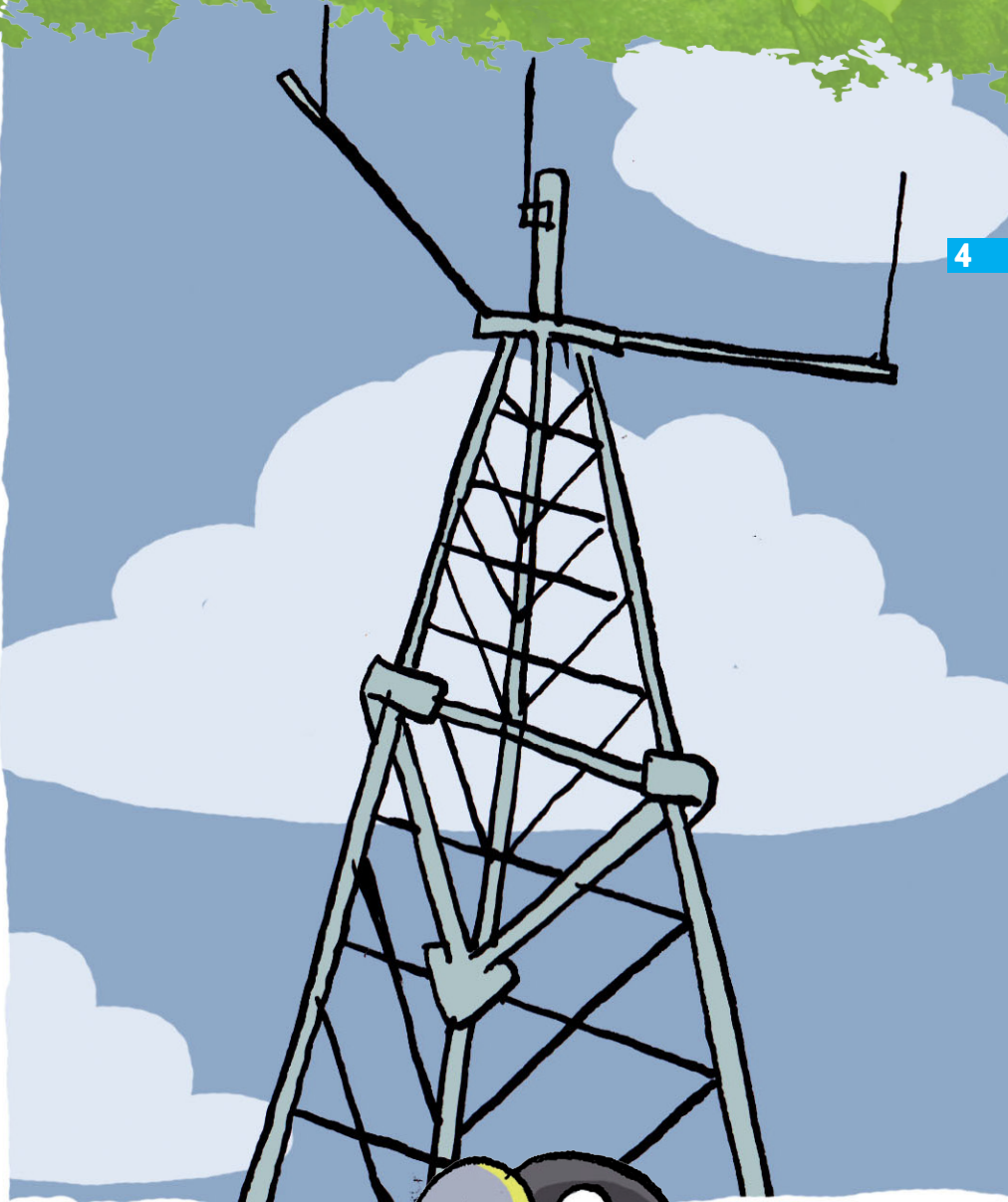
Hongerig vloog Isa de ijsvogel naar een hoge schuur. Zoef! Een grote vogel met een wit gezicht zweefde stiltejes door de lucht. Ze zag er keurig uit. 'Mevrouw kerkuil, heeft u iets te eten voor mij?' vroeg Isa, 'ik heb de hele dag nog niets gegeten...'

De kerkuil siste zacht. Isa verstond het niet. Ze vloog achter de uil aan de grote schuur in. Binnen was het donker. Isa knipperde met haar ogen maar ze zag niets. 'Mevrouw kerkuil, bent u daar?' Weer klonk er gesis. Het geluid kwam van boven bij het dak. Plof! Een harig hapje viel naast Isa op de grond. 'Een muis?' Ze keek omhoog. 'Ssssss...' 'Dank u wel,' zei Isa snel. Ze nam een grote hap. En kauwde en smakte. 'Bah!' riep ze toen. 'Ijsvogels lusten geen muizen!'

Isa de ijsvogel fladderde verder tot bij een hoge zendmast. Er rende een slechtvalk voorlangs met twee grote boodschappentassen. Eén in iedere hand. 'Wat zit er in die tassen?' vroeg Isa. 'Duif!' zei de slechtvalk. 'Ik moet koken. Er komt bezoek!' 'Heb je misschien een duif over?' vroeg Isa. Haar buik knorde luid. 'Even kijken... Een, twee, drie, vier, vijf! Ja. Wil je er een?' Ze knikte. Duif was vast heerlijk. De slechtvalk gooide er een naar Isa toe en ging er pijlsnel vandoor. Isa prikte met haar lange snavel in de duif. Wat een stank! Ze werd er misselijk van. Met haar neus dicht nam ze een klein hapje. Wat was dat vies! Hoe kon de slechtvalk dat nou eten?

Toen kwam Isa de ijsvogel bij water. Een sloot met een plas. En bij de sloot stond een reiger naast een mand met vis.

'Dag kleine ijsvogel,' zei de reiger. 'Wat kom je hier doen?'

'Ik heb zo'n honger,' jammerde Isa. 'Maar ik weet niet wat ijsvogels eten.' Ze snikte.

'Ik wel!' zei de reiger en hij wees met zijn snavel naar de glimmende beesten in de mand.

'Echt?' Isa's ogen glinsterden. 'Ijsvogels eten...' De reiger keek Isa deftig aan.

'Vis!'

En hij pakte er een die hij zelf te klein vond en gooide die naar Isa toe.

Handig ving ze het visje op en slikte het in één keer door.

'Mmmmm,' zei Isa, 'wat lekker! Dat smaakt naar meer!'

Isa de ijsvogel mocht zo veel vis als zij wilde. Ze at haar buikje rond.

Daarna leerde de reiger haar vissen:

Stil staan.

Loeren.

En dan duiken.

Met je lange snavel pik je de vis zó uit het water,' zei de reiger, 'net als ik.'

